

Sygn. akt V KK 114/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **Z. D. i B. D.**

skazanych z art. 91 ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 15 czerwca 2016 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skarżących

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 19 listopada 2015 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 3 grudnia 2014 r.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. Kancelaria
Adwokacka jako obrońcy z urzędu, kwotę 885,60 zł (osiemset
osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) w tym 23 %
podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz
skarżących;**

**3. zwolnić skarżących od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Z. skazał Z. D. i B. D. za
popęlnienie przestępstwa z art. 91 ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo
Budowlane na kary po 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej
stawki na 10 zł, których to wykonanie następnie, w oparciu o przepis art. 69 § 1 i

2 k.k. i art. 70 § 1 pkt.2 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący po 2 lata. Kolejno, w oparciu o przepis art. 72 § 1 pkt. 8 k.k. zobowiązano oskarżonych do określonego w wyroku postępowania w okresie próby.

Apelację w imieniu oskarżonych złożył obrońca, zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonych. We wniesionym środku odwoławczym obrońca podniósł zarzuty: obrazy przepisów prawa materialnego – art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane poprzez niewłaściwe jego zastosowanie oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogącego mieć wpływ na treść wyroku, wnosząc jednocześnie o zmianę rozstrzygnięcia i uniewinnienie oskarżonych.

Osobiste apelacje od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2014 r. wywiedli także oskarżeni, którzy wnosząc o uniewinnienie podnieśli argumenty zbieżne z zarzutami wskazanymi w środku odwoławczym złożonym przez ich obrońcę.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r. Sąd Okręgowy uwzględnił wniesione apelacje i zmienił wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.

Uwzględniając kasację wniesioną przez prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego, której zarzut oparto o rażące naruszenie prawa materialnego - art. 91 ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane mające przy tym istotny wpływ na treść orzeczenia, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 2 października 2015 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Przy ponownym rozpoznaniu apelacji oskarżonych i ich obrońcy Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2014 r.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanych. Zaskarżył wyrok w zakresie punktu I na korzyść oskarżonych Z. D. i B. D. zarzucając orzeczeniu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art 29 § 1 k.p.k. poprzez wydanie przez Sąd Okręgowy w L. orzeczenia na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 listopada 2015 r. w składzie jednoosobowym podczas gdy ustawa stanowi, że w przedmiotowej sprawie powinien orzekać sąd w składzie trzech sędziów.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu za sporządzenie kasacji oświadczając, że koszty te nie zostały zapłacone w całości ani w części.

W pisemnym stanowisku co do kasacji, prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k. W istocie zarzut wnoszącego kasację obrońcy wskazuje na istnienie uchybienia o randze bezwzględnego powodu odwoławczego z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Obrońca powołując się na treść art. 29 § 1 k.p.k. podnosi nienależytą obsadę sądu orzekającego w postępowaniu odwoławczym poprzez rozpoznanie sprawy na rozprawie apelacyjnej w składzie jednoosobowym. Uszedł uwadze skarżącego fakt nowelizacji przepisu art. 449 § 2 k.p.k. w myśl, którego od 1 lipca 2015 r. ma on następującą treść: „jeśli postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia, sąd odwoławczy orzeka na rozprawie jednoosobowo chyba, że prezes sądu lub sąd postanowi inaczej”. W realiach tej sprawy, po rozpoznaniu kasacji przez Sąd Najwyższy w dniu 2 października 2015 r. (k. 589), uprzedni prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 marca 2015 r. został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Wskutek powyższego przeprowadzono ponowne postępowanie odwoławcze, a w dniu 19 listopada 2015 r. w sprawie zapadł prawomocny wyrok, od którego obecnie kasację wywiódł obrońca skazanych. W trakcie powtórnego postępowania apelacyjnego sąd II instancji procedował w jednoosobowej obsadzie, którą wadliwie autor kasacji uznaje za pozostającą w sprzeczności z ustawą. Jak wspomniano uprzednio ustawodawca ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r. (Dz.U.2013.1247). z dniem 1 lipca 2015 r. wprowadził istotne novum w postaci zawężenia składu sądu odwoławczego orzekającego na rozprawie do jednoosobowego wówczas, gdy postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia (art. 449 § 2 k.p.k.). Jednocześnie z

przepisów intertemporalnych wprowadzających niniejszą zmianę wynika zasada obowiązywania ustawy nowej z zastrzeżeniem ustawowych wyjątków - art. 27 ustawy z dnia 27 września 2013 r.). Do tych ostatnich należy m.in. art. 30 cyt. ustawy stanowiący o zachowaniu zasady stosowania przepisów dotychczasowych określających skład i właściwość sądu, ale tylko do czasu zakończenia sprawy w danej instancji. Niezależnie więc od wzruszenia przez Sąd Najwyższy w dniu 2 października 2015 r. prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 marca 2015 r. już samo jego wydanie doprowadziło do zakończenia postępowania w danej instancji. Takie założenie musi prowadzić z kolei do przyjęcia stwierdzenia, że w tym konkretnym wypadku zasada petryfikacji składu sądu określona w przepisie art. 30 ustawy z dnia 27 września 2013 r. nie obowiązuje, albowiem postępowanie w instancji odwoławczej rozpoczęło się ponownie już po dniu 1 lipca 2015 r. Za rozpoczęcie postępowania w instancji odwoławczej należy bowiem przyjąć datę wpływu akt sprawy z Sądu Najwyższego do Sądu Okręgowego. Z powyższych względów w sprawie nie doszło do naruszenia prawa procesowego, o którym wspomina skarżący, a zatem nie zachodzi też bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 pkt. 2 k.p.k. implikująca konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.

Orzeczenie o kosztach obrony z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, uzasadnia treść § 14 ust. 3 pkt. 1 w zw. z § 17 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz.461 ze zm.) . Na zastosowanie tego aktu prawnego wskazuje jednoznacznie brzmienie § 22 obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 r. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015.1801).